

зодумѣла просвѣтити и отъ тѣмьнѣхъ и лѣстѣхъ и смрадѣхъ и богомерьскихъ жергѣхъ отбрати и избѣде га отъ тмѣи на свѣтъ, отъ лѣсти и кривдѣи на истинѣ, и смрадѣна крашна и нечистѣна отберже, ꙗ трѣвища ихъ расзѣпа, оутверди га свѣтъми книгами въ правокрѣпѣнѣхъ въроу крѣстѣланьскою, приведеъ свѣтаго Іосифа архіепископа, и нѣхъ оучитѣлѣ и наказатѣлѣ, и сзѣда церкѣвни и монастѣра, и постаби епископѣи, попѣи, игоумѣнѣи, да оучатъ и правѣтъ люди его на Божіи поутѣ

. . . и потомѣ сподоки и Богѣ, да примѣ ангѣлскіи окрѣзѣ, отъ лѣстѣбаго сѣго житѣна въ възшнѣи иерусалимѣ къ Христу престависѣ. И иеще іемѣ живѣ сѣщю въ чернѣчьствѣ, и въ него мѣсто соущю Володимѣру, синѣу его первѣму, възистѣ благословѣнѣе Божіе и Михаилово на Семѣонѣ, и прила столѣ, сзѣгнавъ врата, и възста на нь гѣзѣикѣ Оугорьскіи, и полониша іемѣ, во тѣ годѣ и мнѣ сѣщю въ сѣчи тои. Въпрашахъ же и рече великѣи архимандритѣ: кимѣ санѣмѣ почтенѣ тѣи вѣше отъ князѣа? Онѣ же рече ми: Азѣ, отче, сана нѣсмѣ имѣлъ никѣгого же, ни іесмѣ жилѣ, нѣдѣже князѣ живѣше, но вѣнѣ, въ людѣхъ; ꙗко нѣи разгѣнаша Оугри, покѣже насѣ іединѣмѣ поутѣмѣ, и погнаша нѣи Оугри, и нача ми конѣ слаѣѣти и оставати, и проч.

СТАРИТЕ ВЪ БЪЛГАРСКИ ПРИКАЗНИЦИ.

Въ библиотекѣта на «Московское Общество Исторіи и Древностей Россійскихъ», подѣ № 189, са нами сборникѣ отъ XV вѣкѣ, който е сѣставѣнѣ първоначалѣнѣ въ Бѣлгаріѣ, ако слѣдѣ време русскіи пре-